మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"**ఏంటీ,** ఆడింక రాడా.. ఏం చెబుతున్నారు?" అంది సత్యవతి రెట్టిస్తున్నట్లుగా.

"ఏటాకాశం యిరిగి మీదడిపోయినట్లరుస్తున్నావ్. రాడు. నేనే పొమ్మన్నాను" అన్నాడు కాళిదాసు మీసాలు సవరించుకుంటూ కూర్చున్న ఈజీ ఛెయిర్‌లో కాళ్ళు మడిచి పెట్టుకోవడానికి వృధాప్రయత్నం చేస్తూ.

సత్యవతి కళ్ళెర్రజేసి చూసింది.

"ఏదో అవసరం పడితేగానీ ఆడు ఎవరి డబ్బులూ ముట్టడు. అంతమాత్రాన గొడవపడతారా! అసలాడు లేకపోతే మీకో పైసా తిరిగొచ్చేదా? సిన్న మెదడు లేని యవ్వారాలెన్నో సేసి బంగారంలాంటి పొలవంతా తగలెట్టేసారు. ఏదో ఆడు కంపమీద గుడ్డ సిన్నగా సిరక్కుండా తీస్తుంటే మళ్ళీ ఆణ్ణి కూడా తోలేసారా?" అంది సత్యవతి కోపంతో రెచ్చిపోతూ.

కాళిదాసు తెలివి తక్కువ పనులు చెయ్యడం - సత్యవతి విరుచుకుపడటం కొత్త సంగతేమీకాదు.

కాకపోతే ఆ కథంతా అరుగు మీద అక్క పక్కన కూర్చున్న సత్తిరాజు నోరావలించి హరికథలా వినడం కాళిదాసుకి మరీ మంటెక్కించేసింది.

"ఆఁ! ఆఁ బోడి పొలం. దాంతోనే బతికేసాం. అదడ్డం పెట్టే నీ బాబు సింపాంజీలాంటి నీకు పెళ్ళిసేసి తోలేసాడు. ఎక్కువ మాట్లాడితే సొప్పిచ్చుక్కొట్టి వచ్చిన సోటికే తోలేస్తాను" అంటూ హుంకరించాడు కాళిదాసు. దానితో అతనికి చెప్పలేని ఆయాసం వచ్చేసింది.

అది చూసి సత్తిరాజు కంగారు పడ్డాడు.

"అక్కా! అక్కా! ఆగాగు. ఎవరో దారినపోయేవాడి కోసం మీరిద్దరూ గొడవపడటమేంటి? బావగారన్నది కరక్టే. చెప్పకుండా డబ్బు వాడటం తప్పు కాదేటి? నువ్వెళ్ళి మంచినీళ్ళట్టుకురా" అని చనువుగా కాళిదాసు గుండెలు నిమురుతూ "ఏటి బావా ఇది సిన్న పిల్లోడిలా? 'మాటకి మాట తెగులు - నీటికి నాసు తెగులూ' అన్నారు. మీకే పిల్లాజెల్లా లేరు. ఈ ఎదవ వడ్డీయాపారాలెందుకు? ఈ ఎదవ టెన్సన్లెందుకు? వచ్చి మనూళ్ళో వున్నా కాలం బంగారంలా గడిసిపోద్ది" అన్నాడు ఊరడింపుగా.

కాళిదాసు ఏదో అందామనుకున్నాడుగానీ అప్పటికే బి.పి పెరిగి మాట పెగల్లేదు.

సత్యవతి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు తెచ్చిచ్చి -"ఏదో ఆడు మన పిల్లోడిలా ఇంట్లో మసిలేటోడు. అదే బెమ. అయినా ఈయన మాట పెళుసు సత్తీ. ఎత్తుకోరా మగడా అంటే ఎత్తి కుదేసే రకం" అంది సత్యవతి.

"సరి సర్లే. అయినా ఆడీరోజు డబ్బు తీసుకొచ్చి నామొహాన కొడ్తానన్నాడు. రానీయ్. ఇంతలోనే కొంపలంటుకున్నట్లు నీ గావుకేకలేంటి?" అన్నాడు కాళిదాసు నిదానిస్తూ.

"మరింకేంటి గోల?" అని కనుసైగ చేసాడు సత్తిరాజు ఊరుకోమన్నట్లుగా అక్కగారికి.

అంతటితో ఆ గొడవ సద్దుమణిగినట్లయింది.

అమ్మాజీ చాలా ఉత్సాహంగా తన లేసుల దారాల డబ్బా, సూదులూ ఇంకా కేటలాగ్సు అమ్మాణమ్మగారికి చూపించింది.

ఈ మధ్య అమ్మాణమ్మగారు పూర్వమంత స్తబ్ధంగా కాకుండా కాస్తంత పెదవి విప్పుతున్నారు.

అప్పుడప్పుడూ చిరునవ్వు నవ్వుతున్నారు.

ఆమె అవన్నీ చూస్తూ "నాకూ వచ్చు అమ్మాజీ అల్లడం" అన్నారు.

అమ్మాజీ కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆవిడవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఏంటి పెద్దమ్మా, మీరు అల్లుతారా?" అంది విస్మయంగా.

"అవునమ్మా. ఊలుతో కూడా అల్లుతాను. టీపాయ్ మీద, సోఫా చేతులమీద, డైనింగ్ టేబుల్ మీద కూడా వేసుకోవచ్చు" అంది అమ్మాణమ్మ.

"మరింకేంటి, మీరు సాయం చెయ్యండి పెద్దమ్మా. మనమెన్ని యిస్తే అన్నీ తీసుకుంటాడంట భజన్‌లాల్" అంది అమ్మాజీ ఉత్సాహంగా.

అమ్మాణమ్మ సరేనని తలూపుతుండగా సరస్వతమ్మగారు తలుపు మీద చిన్నగా శబ్దం చేస్తూ "నేను రావొచ్చా...?" అనడిగారు.

"రండి రండి పిన్నిగోరూ" అంది అమ్మాజీ లేచి నిలబడుతూ.

అమ్మాణమ్మగారికి, సరస్వతమ్మగారికి కాస్త స్నేహం కుదిరిందీ మధ్య.

కారణం రోజూ పూజ చేస్తూ సరస్వతమ్మగారు పాడే కీర్తనలు. ఆమె కంఠం శ్రావ్యంగా గంభీరంగా ఉంటుంది. ఆమె త్యాగరాయ కీర్తనలు పాడుతుంటే అక్కడి వాతావరణంలో ఏదో మార్పు కనిపిస్తుంది. ఆవిడక్కడ చిన్న తులసికోట పెట్టి రోజూ వాటికి పసుపు కుంకుమలు పెట్టి చిన్న ముగ్గు వేసేటప్పటికి అక్కడొక పవిత్రత అలముకుంటుంది.

వాటిని వినడానికి చూడటానికి అమ్మాణమ్మగారు కొద్దిగా గుమ్మలోకి రావడం మొదలు పెట్టారిప్పుడు.

అలా వారిద్దరికీ కొద్దిగా సాన్నిహిత్యం ఏర్పడింది.

అలా వాళ్ళు మంచీ చెడ్డా మాట్లాడుకోవడం మొదలయ్యింది.

సరస్వతమ్మగారు భగవద్గీతలోని శ్లోకాలు చదివి వాటి అర్థాలు విడమరచి చెబుతుంటే అమ్మాజీకి కూడా బాగా అనిపిస్తుంది.

"ఎన్నివేల పద్యాల్లో చెప్పినా ఎన్ని గ్రంథాలు చదివినా అంతా ఒక్కమాటలోనే ఇమిడివుందమ్మా. మంచిగా బ్రతుకు. నీ సుఖం కోసం యితరులకి హాని చెయ్యకు. వీలయినంత ఇతరులకి సాయపడు" అని అనేది ఆవిడ. త్వరలోనే సరస్వతమ్మగారు ఆ బిల్డింగులో అందరికీ ఆప్తురాలయ్యింది.

సరస్వతమ్మగారు వస్తూనే అమ్మాజీ చేతిలోని లేసులు చూసి "ఏంటి, దేనికివి?" అనడిగింది.

అమ్మాజీ అంతా చెప్పుకొచ్చింది.

"అయితే నేనూ సాయం చేస్తా కాసేపు. నాకూ వచ్చు" అన్నారావిడ.

ఆ మాటతో ఉబ్బితబ్బిబ్బయింది అమ్మాజీ.

"ఇంకేంటి మరి! నాకు పండగే" అంది సంబరంగా.

పప్పు రుబ్బే టైమయింది. అమ్మాజీ కనపడక చిర్రెత్తుకొచ్చిన పాపాయమ్మ అమ్మాణమ్మగారి గదిలో నవ్వులు విని తలుపు తోసుకుని లోపలికొచ్చి "ఏటే యిక్కడ 'పలకరింపులూ - పరాసికాలూనూ..' అవతల పప్పు నానబోసుక్కూర్చున్నా. పప్పు రుబ్బవా?" అంది అమ్మాజీ వైపు కాస్త కోపంగా చూస్తూ.

''రుబ్బను'' అంది అమ్మాజీ ఠక్కున.

అలాంటి జవాబు ఏ మాత్రం ఊహించని పాపాయమ్మతో పాటూ, అమ్మాణమ్మ, సరస్వతమ్మలు కూడా తెల్లబోయి చూసారు అమ్మాజీ వైపు.

''ఏటే, ఏం మాట్లాడతన్నావూ'' అంది పాపాయమమ అసహనంగా.

''అవును మామ్మా. నేనీరోజునుంచి లేసులల్లుకోవాలి. నాకు బేరాలొొచ్చాయి. నీ పప్పు రుబ్బితే రెండు దోసెలెడతావు. ఇంటద్దెవరు కట్టాలా? మాయరోగమొస్తే మందులకెవర్నడుక్కోవాలా?'' అంది అమ్మాజీ నిష్ఠూరంగా.

పాపాయమ్మకి దిక్కుతోచలేదు.

ఒక్కసారే హతాశురాలయినట్లుగా చూసింది.

వెంటనే ఆమె కోపం మహా మీదకి మళ్ళింది.

''అవునే. ఇప్పుడు నీకు కొత్త కొత్త సేహాలూ, తినమరిగిన కోడి యిల్లెక్కి అరిసిందట. ఆవిణ్ణి సూసుకునేగా నీ టెంపరితనం'' అంది అక్కసుగా.

''ఎవరో ఒకరు. కరెంటు దీపాలొొచ్చాక కూడా కిర్సనాయిలు లాంతరు దగ్గర కూసుంటారా ఎవరయినా'' అంది అమ్మాజీ నవ్వు దాచుకుంటూ.

''సర్లే. ఈ బాగోతవెన్నాళ్ళో సూస్తా. పప్పు తీసుకుని దిబ్బలో పోసేస్తా. ఈ పాపాయమ్మ కూడా బాగా బతికిందే అంత పౌరుసం సచ్చిలేను'' అంది ఉక్రోషంగా.

అప్పుడే మహా మేడ దిగొొచ్చి ''అమ్మాజీ'' అని పిలిచింది.

''రామ్మా తల్లీ రా, తవరొొచ్చేకా బిల్డింగు తగలడిపోయింది'' అంది పాపాయమ్మ మహావైపు కోపంగా చూస్తూ.

మహాకి పాపాయమ్మ మాటలు అర్థం కాలేదు.

లోపలికి వస్తూనే ''ఓ అందరూ ఇక్కడే వున్నారా. ఇంకేంటి. ఓపెన్ చేద్దామా?'' అంది నవ్వుతూ.

అమ్మాజీ నవ్వుతూ తల పంకించింది.

వాళ్ళ సంభాషణ చూసి చిర్రెత్తుకొొచ్చింది పాపాయమ్మకి.

గిరున తిరిగి వెళ్ళిపోబోతుంటే మహా చేతులు పట్టుకుని గట్టిగా ఆపి ''నువ్వెళ్ళిపోతే ఎలా మామ్మా?'' అంటూ బలవంతంగా మంచమ్మీద కూర్చోబెట్టింది.

పాపాయమ్మ చాలా అసహనంగా అమ్మాణమ్మగారి పక్కన కూర్చుంది.

అమ్మాజీ మంచం క్రింద పెట్టిన అట్టపెట్టె బయటకి లాగి బాక్స్ విడదీసింది. అందులోని పప్పురుబ్బే మిషను ఏమిటో అర్థంకాలేదు పాపాయమ్మకి. వింతగా దానివైపు చూస్తోంది.

అర్థమయిన అమ్మాణమ్మ, సరస్వతమ్మలు చిన్నగా నవ్వుతున్నారు.

అమ్మాజీ అందులో గిన్నెకడిగి దానికి పసుపు, కుంకుమ బొట్లు పెట్టింది.

గబగబా వెళ్ళి పాపాయమ్మ నానబోసిన పప్పు తెచ్చి కడిగి అందులో వేసింది.

జరుగుతున్నదేంటో అర్థంకాని పాపాయమ్మ తెల్లబోతూ చూస్తుందాతతంగాన్ని.

మహా సరస్వతమ్మగారి వైపు చూసి ''ఆన్ చేయండి పెద్దమ్మగారూ'' అంది.

''నేనా?'' తెల్లబోయి చూసింది సరస్వతమ్మ.

"అవును మీరే. రండి" అంది మహా.

"అవును మీరే ఆన్ చేయాలి" అమ్మాణమ్మగారు కూడా. సరస్వతమ్మగారు కాదనలేక స్విచ్ ఆన్ చేసింది.

మిషను గిరగిరా తిరిగింది.

పప్పు నిమిషాలమీద ఏ చేతుల నొప్పీ లేకుండా నలిగిపోతుంటే పాపాయమ్మ ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకోలేకపోయింది.

"ఏటే.. యిది? ఇదెక్కడిది?" అంది ఎలాగోలా నోరు పెగల్చుకుని.

"పాపగారు నీకోసం కొన్నారు. ముందూ ఎనకా లేకుండా ఏదేదో మాటాడేస్తావు. నాకు లేసుల బేరం యిప్పించి నీ పని సులువుకావాలని యిది కొన్నారు" అంది అమ్మాజీ.

పాపాయమ్మ కన్నీళ్ళతో మహావైపు చూసింది.

"ఉత్తనోటి తుత్తర మడిసిని నేను. తిన్న దెబ్బలు, పడిన కట్టాలు నా మాటనలా సేసేసెయ్. ఏ తల్లి కన్నదో నిన్ను. మా పెద్ద దొడ్డ తల్లివి నువ్వు" అంటూ మహా బుగ్గలు పుణికింది.

మహా సిగ్గుగా నవ్వింది.

"అవునమ్మా.. ఎంత బాగా ఆలోచించావు!? డబ్బులో పెరిగిన పిల్లలు అహంకారంగా వుంటారంటారు. నువ్వు దానికి విరుద్ధంగా వున్నావు" అంది సరస్వతమ్మగారు మహాని అభినందిస్తూ.

అలా ఆ రోజు పాపాయమ్మ సమస్య అందంగా ఆనందంగా ముగియటం అందరికీ సంతోషంగా అనిపించింది. అప్పుడే బయటనుండి వచ్చి యింట్లోకి వెళ్ళబోతున్న సుబ్బూని గబగబా "అన్నా అన్నా ఇటురా" అంటూ గట్టిగా పిలిచింది అమ్మాజీ.

సుబ్బూ ఆ పిలుపు విని గుమ్మంలోకి వచ్చి నిలబడ్డాడు.

"సూడ్రా. ఆ పిల్ల నాకోసం యిది కొని తెచ్చింది. బుజాలు వూపుకుని గంటలు గంటలు రుబ్బినా నలగని పప్పు యిది నిముసాల్లో పిండి గుండా సేసేసింది. పిల్ల బంగారవనుకో. కట్టసుకాల సూసింది కాకపోయినా కట్టసుకాలు ఆనవాలు గట్టేసి గట్టెక్కిచ్చేస్తాది" అంది పాపాయమ్మ మరోసారి మహా బుగ్గలు పుణికి.

సుబ్బూ క్రీగంట మహా వైపు చూశాడు.

అప్పుడే మహా కూడా అతని వైపు అప్రయత్నంగా చూసింది.

ఆ చూపులో చెప్పడానికి వీలుకాని ఏ భాషకీ అందని ప్రేమ భావనొకటి సుతిమెత్తని బాణంలా ఆమె హృదయాన్ని తాకి గిలిగింతలు పెట్టి ఆమె చూపుల్ని కిందకి వాల్చింది.

"బాగుంది బాగుంది" అన్నాడు సుబ్బూ కూడా చూపు మార్చుకుని.

అప్పుడే సరిగ్గా "సుబ్బూ.. అరే సుబ్బూ" అంటూ గట్టిగా పిలుపొకటి వినిపించి అటు చూశాడు సుబ్బూ.

బయటనుండి సత్యవతి, అంజి వస్తూ కనిపించారతనికి.

వెంటనే సుబ్బూ కంగారుపడుతూ "అమ్మా.. మీరా! మీరేంటిలా? అంజి చేత కబురు చేస్తే రానా?" అన్నాడు.

"ఏరా నేను రాకూడదా? మీరిద్దరూ ఏంటో పెతిజ్ఞులు సేసుకున్నారంట. ఆ యవ్వారం తేల్చుకుందావనే వచ్చా" అంది సత్యవతి అక్కడున్న వాళ్ళందరి వైపూ చూస్తూ.

ఆ కొత్త శాల్తీ ఎవరో తెలియని అందరూ ఆమెనే ఆశ్చర్యంగా గమనిస్తుంటే సుబ్బూ ఆమె చేతిని పట్టుకుని పైకి తీసుకెళ్ళాడు.

"ఇల్లంతా కలయజూస్తూ బాగానే వుందిరా నీ కొంప. ఏంటో అనుకున్నా. గోదారొడ్డున సిత్రాంగి మేడలా వుంది" అంది సత్యవతి నవ్వుతూ.

సుబ్బూ ఆవిడ కాళ్ళ దగ్గర చతికిలబడుతూ ''ఇది నాది కాదమ్మా ఒకమ్మాయిది. నేను పేయింగ్ గెస్టుగా వుంటున్నా'' అన్నాడు సిగ్గుగా.

''అంటే?'' అంది సత్యవతి అర్థంకాక.

''అంటే పూటకూళ్ళన్నమాట'' నవ్వుతూ చెప్పాడు సుబ్బూ.

''ఏరా.. నీకు కలిసుండటానికి ఆడాళ్ళు తప్పా మగాళ్ళు దొరకలేదా?'' అనడిగింది సత్యవతి.

సుబ్బూ ఏదో చెప్పేంతలో ''వుత్తిదే అమ్మగోరూ! ఆవిడే ఈరితో వుంటుంది. సారు ఎప్పట్నుంచో యిక్కడే వుంటున్నారు'' అన్నాడు కూడా వచ్చిన అంజి.

''ఒరేయ్.. నోర్మూయ్'' అంటూ క్లుప్తంగా జరిగింది చెప్పాడు సుబ్బూ సత్యవతికి.

''సరి సర్లే! జాగ్రత్త ఆడాళ్ళతో యవ్వారం. అవసరం తీరాక బోడిమల్లన్నంటారు. ఇదిగో యీ డబ్బు తీసుకుని ఆయనకిచ్చేయ్. యింక జరిగింది చాలుగాని యింటికి నడు'' అంది సత్యవతి.

''ఏంటిదమ్మా?'' అన్నాడు సుబ్బూ కొంచెం అసహనంగా.

''అదేరా.. నువ్వు వాడుకున్న పదేలు. ముందా డబ్బు మడిసికిచ్చేయ్ తర్వాత చూసుకుందాం'' అంది సత్యవతి డబ్బు సుబ్బూ చేతిలో పెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

సుబ్బూ సున్నితంగా ఆమెని వారిస్తూ ''వద్దమ్మా నాకు సమకూరాయి. భార్య దగ్గర తీసుకుని భర్తకివ్వడం కన్నా ఆత్మవంచనున్నదా!'' అన్నాడు.

సత్యవతి నిస్పృహగా చూసి ''సరి సరే రా మరి నాతో'' అంటూ లేచి నిలబడింది.

''మీరెళ్ళండి. మీ వెంట వస్తే సార్ మళ్ళీ నేను యిచ్చే డబ్బు మీరిచ్చిందే అనుకుంటారు'' అన్నాడు.

సత్యవతి తలపంకించి అంజితో తిరిగి బయల్దేరింది ఇంటికి.

ఇంట్లోకి తిరిగి వస్తున్న సత్యవతి వంక వంకరగా చూశాడు కాళిదాసు.

''ఎక్కడకెల్లొచ్చేవేంటి ఇంతర్జంటుగా?'' అన్నాడు ఎగాదిగా చూస్తూ.

''ఆడి దగ్గరకే. ఇంటికి రమ్మాన్నా'' అంది సత్యవతి అబద్ధం చెప్పే అలవాటు లేక.

''ఏ మరి? రాలేదే?''

''వస్తాడు లెండి. రమ్మనగానే రాడానికేం ఆడు మనం పెంచిన కుక్కపిల్లగాదు'' అంటూ సత్యవతి వంటగదిలో కెళ్ళిబోయింది.

''ఏంటీ ఎల్లి డబ్బిచ్చొచ్చేవా?''

ఆ మాటకి బాణంలా వెనక్కు తిరిగింది సత్యవతి.

''అవును ఇద్దామనే ఎళ్ళాను. ఆడు నీతీ జాతున్నోడు. ఇదిగో ఇలా తిరిగ్గొట్టాడు'' అంటూ పర్సులోని పదివేల కట్టా తీసి కాళిదాసు వళ్ళోకిసిరి వెళ్ళిపోయింది సత్యవతి.

కాళిదాసు షాక్ తిన్నవాడిలా చూశాడా డబ్బువైపు.

''ఆవిడెవరూ సుబ్బూ?'' అనడిగింది మహా సుబ్బూని ఆసక్తిగా.

''నేను పనిచేస్తాను కదా. కాళిదాసుగారని ఆయన భార్య.''

''అవునా ఎందుకొచ్చారు?'' అని మళ్ళీ ప్రశ్నించింది మహా.

"అదేదో మా మధ్య వ్యవహారం. అద్సరేగానీ నువ్వు పాటలు పాడతావా?"

"లేదు"

"ఇష్టముండదా?"

"ఇష్టముందని అందరూ పాడెయ్యటమేనా? నువ్వు పాడతావా?" అని తిరిగి ప్రశ్నించింది మహా.

తల అడ్డంగా వూపాడు సుబ్బు.

"నువ్వీరోజున చేసిన పని నాకు చాలా సంతోషం కలిగించింది మహా. అందుకే నువ్వు పర్మిషనిస్తే కాస్త తాగొస్తాను" అన్నాడు మహా వైపు చిలిపిగా చూస్తూ.

వెంటనే తన వడిలో వున్న తలగడ. అతని మీదకి విసిరేసింది మహా.

సుబ్బా దాన్ని ఒడుపుగా పట్టుకున్నాడు.

"మనిద్దరికీ తగాదా ఇక్కడే మొదలవుతుంది. నువ్వు నన్ను సరిగ్గా వుండనివ్వవా?" అంది చిరుకోపంగా.

"అందుక్కాదు. తాగి నిన్ను పొగిడి పాటలు పాడదామని"

అందుగ్గాను పకపకా నవ్వింది మహా.

"ఏం పాడతావు?"

సుబ్బా చాపమీద పడుకుని "ఎంతమంచిదానివో" అంటూ పిచ్చిపిచ్చిగా పాడాడు నవ్వుతూ

నిజానికి అతని మనస్సు దానికతీతంగా ఇదిమిద్ధం కాని ఆలోచనతో ఉయ్యాలలూగుతోంది. కాని.. చెప్పలేని చెప్పడానికి వీలులేని భావనలతో అతని మనసు వుద్రేకపడుతోంది.

అందుకే అతనికి పిచ్చిపిచ్చిగా వుంది.

దాన్ని తప్పిస్తూ ఏదేదో మాట్లాడి నిద్రపోయాడతను

మహాకి కూడా ఏదో అర్థమవుతున్నట్లూ కానట్లుగా వుందామెకు. ఆమె కూడా అస్తవ్యస్తమైన ఆలోచనలతో నిద్రలోకి జారుకుంది.

"కొంచెం నన్ను బాంక్ వరకూ తీసుకెళ్తావా?"

తయారయి కాళిదాసుగారింటికి వెళ్దామనుకున్న సుబ్బు ఠక్కున ఆగి "ఏ బాంక్? అమ్మాజీ రాదా?" అనడిగాడు.

"ఏం?"

"అమ్మాజీకి రోజు వంట్లో బాగోలేదట"

"రేపు వెళ్ళొచ్చుకదా" అన్నాడు సుబ్బా తల దువ్వుకుంటూ.

"కాదు అర్జెంటుగా కావాలి" "ఏమిటో అంతర్జంటు సేవా కార్యక్రమం"

"వుందిలే. వస్తావా రావా చెప్పు?"

"సరే పద ఏం చేస్తాం?" అంటూ భుజాలెగరేసాడు సుబ్బు. నిజానికి సుబ్బాకి కూడా మహాని తీసుకెళ్ళాలనే ఉంది.

మహా కోరిక కూడా అదే

తమ పరిచయం ఎటు తీసుకెళ్తుందో ఈ గాలి ఎటు వీస్తుందో తెలియని వయసు.

ఏదో బలీయమైన ఆకర్షణ గతరాత్రినుండి వారిద్దరిని వాస్తవాల్ని మరపింపజేస్తున్నది.

ఇద్దరూ ఇంటికి తాళం వేసి వచ్చి బైక్ ఎక్కుతుంటే అక్కడే దోసెలేస్తున్న పాపాయమ్మ దోసె మాడిపోతున్న వాసనని కూడ పసిగట్టకుండా తెల్లబోయి చూసింది.

అక్కడ సాయం చేస్తున్న అమ్మాజీ పనీ అంతే అయ్యింది. మహ వెళ్ళిపోతూ వెళ్ళిపోతూ అమ్మాజీ వైపు చూసి కన్నుగీటింది.

ఏదో అర్థమైన దానిలా అమ్మాజీ ముసిముసిగా నవ్వింది.

"ఏటే ఆళ్ళిద్దరూ ఈరోఈరోయిన్లా అలా ఎల్లిపోతున్నారు. నిన్ను పిలవలేదేంటే పాపగారూ" అంది పాపాయమ్మ మాడిన దోసె పక్కకి పడేసి పెనం శుభ్రం చేస్తూ.

అమ్మాజీ సందేహం కూడా అదే అయినా పైకేమాత్రం తొణక్కుండా "ఏటయినా అర్జెంటు పనేమోలేమామ్మా" అంది పైకి.

"అవునవును సదూకున్నోల్లు కదా" అంది పాపాయమ్మ. ఇదేం పట్టని బైక్ మాత్రం రయ్యిమంటూ రైలు కమ్ రోడ్డు బ్రిడ్జి మీద సాగిపోతోంది.

గోదావరి నిండుగా నిశ్చలంగా కదలనట్లు భ్రమింపజేస్తోంది.

మత్స్యకారుల పడవలు చిన్న చిన్న కాగితపు పడవల్లా సాగుతున్నాయి.

"బాగుంది కదూ!"

"ఊ" అన్నాడు సుబ్బూ వేస్తున్న విజిల్ ఆపి.

"ఏంటి బాగుందో కూడా అడగవా?" అంటూ వీపు మీద పొడిచింది మహ.

"నువ్వే చెప్పు" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతు.

"ఫో! నువ్వెప్పుడూ అంతే! నీకంతా వెటకారం" అంది మహ

బదులుగా పకపకా నవ్వాడు సుబ్బూ.

"నీకు తెలుసా? మన మనసుని బట్టే చుట్టూ పరిసరాలు అందంగా వుంటాయి. నాకు మనసు బాగోనప్పుడు ఈ గోదావరి నన్ను మింగేసే మహమ్మారిలా - ఈ ఊరిని చుట్టుకుని మింగేసే కాలునాగులా కనిపించింది ఎన్నోసార్లు. మరెన్నోసార్లు చల్లని పిల్లగాలులతో, ఊగే రెల్లుపొదలతో ఎంతో అందంగా కనిపించింది" అన్నాడు.

"అవును. అది నిజమే" అంది మహ నవ్వుతు.

అలా తేలిపోతున్న మనసులతో వాళ్ళిద్దరూ బాంక్ చేరుకున్నారు.

"వెళ్ళిత్వరగా రా! నాకు పనుంది మళ్ళీ" అన్నాడు సుబ్బూ.

మహ బాంక్‌లో పనిచూసుకుని తిరిగి వచ్చి బైక్ ఎక్కబోతుండగా జరిగిందా సంఘటన.

"బేబీ"

ఉలిక్కిపడి చూసింది మహ. అక్కడ ఖరీదైన కారుకి చేరబడి నిలబడి వున్న వ్యక్తిని చూసి ఆమె సర్వద్రష్టే అయ్యింది. కొయ్యబారిపోయినట్లు నిలబడిపోయింది.

"ఇలారా!" సుబ్బూ అర్థంకానట్లుగా అతనివైపు చూసి "ఎవరతను?" అన్నాడు అయోమయంగా.

"డే..డీ... మా డే..డీ"

ఈసారి కొయ్యబారి పోవడం సుబ్బూ వంతయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments